

stru, ligesom man kan sige sin Lejlighed op, og vælge sig en ny. Naar Ministeren gør sig til Talsmand for de Bestemmelser, der staar i Lovforslaget, om, at den Ægtefælle, der har en Skilsmissegrund, skal kun kunne paaberaabe sig den til Opnaaelse af Skilsmisse, men ikke til Opnaaelse af det mindre, Separation, selv om det maaske maatte stemme bedre overens med vedkommendes Ønsker og Forhold, er der efter min Mening ganske den samme Begrundelse til Støde her som med Hensyn til den 3-aarige Separationsfrist. Dertil kommer efter min Mening dette, at det er ganske urimeligt, at jo mere umoralsk og forkasteligt et Menneske handler overfor sin Ægtefælle, desto gunstigere vil vedkommendes Udsigt blive til at slippe fri for det Ægteskab og gaa ind i et nyt. Nu anfører Ministeren herfor et Eksempel, hvor det er Hustruen, den utro Hustru, der har Interesse af at komme ud af sit nuværende Ægteskab og ind i ordnede Forhold, ind i et nyt Ægteskab. Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget forundret over at høre den højtærede Justitsminister gøre sig saa varmt til Talsmand for de utro Hustruer. Jeg tror — ja, det er ganske vist ikke min Opgave her at anvise den højtærede Justitsminister Veje til Popularitet, men jeg tror ikke, han vil opnaa at blive populær hos os Kvinder ved den Stilling, han i dette Lovforslag tager til Kvinderne og deres Stilling indenfor Ægteskabet. Naar man ellers stadig, som den højtærede Justitsminister, opkaster sig til Kvindens Ridder og Kvindens Befrier, hvad der ikke alene fremgaar af denne Lov, men ogsaa af en tidligere, der er forelagt Tinget, og af de Ord, hvormed han forelagde disse Lovforslag, forundrer det mig unægtelig noget, naar Ministeren nu opkaster sig til Forsvarer for disse Kvinder. Jeg kunde tænke mig, at den Kvinde, som Ministeren omtalte i sit Eksempel, kunde — for at blive ved Ministerens mindre smagfulde om end malende Billede — have rigtig godt af at blive hængende og sprælle lidt paa Krogen og maaske sunde sig og tænke sig om en ekstra Gang og saa maaske faa Opfattelsen af, at det ikke var slet saa let at slippe ud af Ægteskabet, som hun havde tænkt sig.

Alle de Kvinder, der nu staar som de forurettede i Ægteskabet, alle de, der kan paaberaabe sig en Skilsmissegrund, alle de, der har lidt under Mandens Overmagt paa forskellige Omraader, først og fremmest med Hensyn til Forældremyndigheden og

hans økonomiske Overmagt ved hans Raadighed over Fællesboet, de vil med Rette kunne sige til den højtærede Minister: Hvad Fordel opnaar saa vi gennem det nye Lovforslag om Ægteskab? Hertil maa den højtærede Minister naturnødvendigt svare: Det er ikke jer, Loven tager særlig Sigte paa, det er mere jeres Mænd, som maa siges at have Krav paa ikke at blive holdt i denne Mellemtilstand, som har Krav paa at vide, hvad de har at rette sig efter, Krav paa at komme ud af det Ægteskab, de befinder sig i, ind i et andet Ægteskab. Kvinderne vil derefter spørge: Ja, men naar vi skal have Skilsmisse straks uden Separationsfrist, mister vi jo ikke alene de 3 Aars Betænkningstid, den Tid, hvori vore Mænd maaske kunde have angret og være vendt tilbage til os, men vi mister efter Lovforslagets § 120 ogsaa i Almindelighed Retten til at faa Underholdsbidrag, naar vi er fraskilte. Dertil maa Ministeren saa svare: Ja, det er rigtigt nok, men det er kun rimeligt, at naar Skilsmisse først har fundet Sted, falder Underholdspligten bort, thi man kan ikke paa en Gang have Krav paa at slippe fri af Ægteskabet og alligevel have dets økonomiske Fordele i Form af Underholdsret.

Her kommer vi ind paa det Spørgsmaal, som den højtærede Justitsminister gik saa forfærdelig sagte og lempeligt hen over, nemlig Spørgsmaalet om fraskiltes Underholdsret. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Justitsminister gik saa lempeligt hen over denne Paragraf, da han ellers opkaster sig til Kvindernes Hjælper og Forsvarer. Man skulde efter Ministerens Udtalelser til mig forleden Dag angaaende denne Paragraf tro, at det var et Beneficium for vedkommende Ægtefælle at komme ud af Ægteskabet, og at vedkommende Ægtefælle derfor skulde lade sig nøje dermed og ikke have Krav paa Underholdsbidrag. Men vi maa ikke glemme, at mangfoldige Ægtefæller, hvad enten det er Mænd eller Kvinder, paa Grund af den anden Ægtefælles Forhold overfor ham eller hende eller Børnene ligefrem tvinges ud af deres Ægteskab. Man kan derfor ikke ræsonnere som saa: Naar Ægteskabet er ude, er dermed ogsaa Forpligtelsen til at forsørge vedkommende Ægtefælle bortfaldet. Her viser efter min Mening Lovforslaget en utrolig Mangel paa Forstaaelse af Ægteskabets Karakter som en livsvarig Forbindelse. Jeg har ikke faaet noget Svar paa mit Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister om, hvad han mener, en fraskilt Ægtefælle,